

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDS DIREKTIV 2007/65/EF

2016/EØS/54/07

av 11. desember 2007

om endring av rådsdirektiv 89/552/EØF om samordning av visse bestemmelser om utøvelse av fjernsynsvirksomhet, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 47 nr. 2 og artikkel 55,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen⁽²⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

1) Ved rådsdirektiv 89/552/EØF⁽⁴⁾ samordnes visse bestemmelser om utøvelse av fjernsynsvirksomhet, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene. Ny teknologi for overføring av audiovisuelle medietjenester gjør det imidlertid nødvendig med en tilpasning av

rammereglene for å ta hensyn til at forretningsmodellene påvirkes av strukturendringer, spredning av informasjons- og kommunikasjonsteknologi (IKT) og teknologisk utvikling, særlig når det gjelder finansiering av kommersiell kringkasting, og for å sikre optimale vilkår med hensyn til konkurranse og rettssikkerhet for informasjonsteknologi, mediesektor og medietjenester i Europa, samt respekt for kulturelt og språklig mangfold.

2) Medlemsstatenes lover og forskrifter om utøvelse av fjernsynsvirksomhet er allerede samordnet ved direktiv 89/552/EØF, mens reglene for virksomhet som audiovisuelle medietjenester på bestilling inneholder visse forskjeller som kan hindre fri bevegelighet for slike tjenester innenfor Det europeiske fellesskap og vri konkurransen i det indre marked.

3) Audiovisuelle medietjenester er like mye kulturtjenester som de er økonomiske tjenester. Deres økende betydning for samfunn, demokrati — særlig ved å sikre informasjonsfrihet, meningsmangfold og mediemangfold — utdanning og kultur berettiger anvendelsen av særlige regler for slike tjenester.

4) I henhold til traktatens artikkel 151 nr. 4 skal Fellesskapet ta kulturelle forhold i betraktning når det utøver sin virksomhet i henhold til andre bestemmelser i traktaten, særlig for å respektere og fremme Fellesskapets kulturelle mangfold.

5) I sine resolusjoner av 1. desember 2005⁽⁵⁾ og 4. april 2006⁽⁶⁾ om Doha-runden og om Verdens handelsorganisasjons (WTO) ministerkonferanser, krever Europaparlamentet at grunnleggende offentlige tjenester

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 332 av 18.12.2007, s. 27, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 109/2012 av 15. juni 2012 om endring av EØS-avtalens vedlegg XI (Elektronisk kommunikasjon, audiovisuelle tjenester og informasjonssamfunnstjenester) og vedlegg XIX (Forbrukervern), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 56 av 4.10.2012, s. 31.

⁽¹⁾ EUT C 318 av 23.12.2006, s. 202.

⁽²⁾ EUT C 51 av 6.3.2007, s. 7.

⁽³⁾ Europaparlamentsuttalelse av 13. desember 2006 (ennå ikke offentliggjort i EUT), Rådets felles holdning av 15. oktober 2007 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og Europaparlamentets holdning av 29. november 2007.

⁽⁴⁾ Rådsdirektiv 89/552/EØF av 3. oktober 1989 om samordning av visse bestemmelser om utøvelse av fjernsynsvirksomhet, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene. (EFT L 298 av 17.10.1989, s. 23). Direktivet sist endret ved direktiv 97/36/EF (EFT L 202 av 30.7.1997, s. 60).

⁽⁵⁾ EUT C 285 E av 22.11.2006, s. 126.

⁽⁶⁾ EUT C 293 E av 2.12.2006, s. 155.

som audiovisuelle tjenester unntas fra liberaliseringen i henhold til GATS-forhandlingene. I sin resolusjon av 27. april 2006⁽¹⁾ støttet Europaparlamentet UNESCOs konvensjon om å verne og fremme et mangfold av kulturuttrykk, der det særlig fastslås at kulturaktiviteter, -varer og -tjenester som bærere av identitet, verdier og meningsinnhold, har to sider, en økonomisk og en kulturell, og derfor ikke må behandles som om de utelukkende hadde kommersiell verdi. Ved rådsvedtak 2006/515/EF av 18. mai 2006 om inngåelse av konvensjonen om å verne og fremme et mangfold av kulturuttrykk⁽²⁾ ble UNESCO-konvensjonen godkjent på vegne av Fellesskapet. Konvensjonen trådte i kraft 18. mars 2007. Dette direktiv respekterer prinsippene i nevnte konvensjon.

- 6) Tradisjonelle audiovisuelle medietjenester — som for eksempel fjernsyn — og framveksten av audiovisuelle medietjenester på bestilling gir betydelige sysselsettingsmuligheter i Fellesskapet, særlig i små og mellomstore bedrifter, og stimulerer til økonomisk vekst og investering. Idet det tas hensyn til betydningen av like konkurransevilkår og et virkelig europeisk marked for audiovisuelle medietjenester, bør de grunnleggende prinsippene for det indre marked, så som fri konkurranse og likebehandling, respekteres for å sikre innsyn og forutsigbarhet i markedet for audiovisuelle medietjenester og for å oppnå lave hindringer for adgang til disse markedene.
- 7) Europeiske foretak som tilbyr audiovisuelle medietjenester, står overfor en situasjon med rettslig usikkerhet og ulike vilkår med hensyn til den rettslige rammen for nye audiovisuelle medietjenester på bestilling. Det er derfor nødvendig, for å unngå konkurransevridning, bedre rettssikkerheten, bidra til å fullføre det indre marked og legge forholdene til rette for framveksten av et felles informasjonsområde, at alle audiovisuelle medietjenester, både fjernsynssending (dvs. lineære audiovisuelle medietjenester) og audiovisuelle medietjenester på bestilling (dvs. ikke-lineære audiovisuelle medietjenester), omfattes av i det minste et sett felles grunnregler. Grunnprinsippene i direktiv 89/552/EØF, nemlig prinsippet om opprinnelsesstat og felles minstestandarder, har vist seg å holde og bør derfor beholdes.
- 8) 15. desember 2003 vedtok Kommisjonen en melding om fremtiden for den europeiske regelverkspolitikken på det audiovisuelle området, der det ble lagt vekt på at regelverkspolitikken i nevnte sektor skal sikre visse

allmenne interesser, som kulturelt mangfold, rett til informasjon, mediemangfold, beskyttelse av mindreårige og forbrukervern samt fremme offentlighetens mediebevissthet og mediekunnskap, nå og i fremtiden.

- 9) Resolusjonen vedtatt av Rådet og representantene for medlemsstatenes regjeringer forsamlet i Rådet av 25. januar 1999 om allmennkringkasting⁽³⁾ bekreftet at allmennkringkasterne må fortsette å dra nytte av den teknologiske utviklingen når de utfører sine oppgaver. Sameksistensen mellom private og offentlige tilbydere av audiovisuelle medietjenester er et trekk som kjennetegner det europeiske markedet for audiovisuelle medier.
- 10) Kommisjonen har vedtatt initiativet «i2010: Det europeiske informasjonssamfunnet» for å fremme vekst og arbeidsplasser i informasjonssamfunnet og medieindustrien. Dette er en omfattende strategi utformet for å fremme produksjon av europeisk innhold, utvikling av den digitale økonomien og bruk av IKT, på bakgrunn av tilnærmingen mellom informasjonssamfunnstjenester og medietjenester, nett og utstyr, ved å modernisere og ta i bruk alle EUs politiske virkemidler: regelverk, forskning og partnerskap med industrien. Kommisjonen har forpliktet seg til å skape en ensartet ramme for det indre marked for informasjonssamfunns- og medietjenester ved å modernisere den rettslige rammen for audiovisuelle tjenester, og første skritt var et kommisjonsforslag i 2005 om å modernisere «fjernsyn uten grenser»-direktivet og omforme det til et direktiv om audiovisuelle medietjenester. Målet for i2010-initiativet vil i prinsippet bli oppnådd ved at industrien tillates å vokse med bare helt nødvendig regulering, samt å tillate små nystartede foretak, som vil skape verdier og arbeidsplasser i fremtiden, å blomstre, være nyskapende og skape sysselsetting i et fritt marked.
- 11) Europaparlamentet vedtok 4. september 2003⁽⁴⁾, 22. april 2004⁽⁵⁾ og 6. september 2005⁽⁶⁾ resolusjoner der det ble oppfordret til tilpasning av direktiv 89/552/EØF slik at det gjenspeiler strukturendringer og teknologisk utvikling, samtidig som direktivets underliggende prinsipper, som fortsatt er gyldige, respekteres fullt ut. I tillegg støttet Europaparlamentet i prinsippet den generelle tilnærmingsmåten med grunnleggende regler for alle audiovisuelle medietjenester og tilleggsregler for fjernsynssending.

⁽¹⁾ EUT C 296 E av 6.12.2006, s. 104.

⁽²⁾ EUT L 201 av 25.7.2006, s. 15.

⁽³⁾ EFT C 30 av 5.2.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets resolusjon om fjernsyn uten grenser (EUT C 76 E av 25.3.2004, s. 453).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets resolusjon om risikoen for krenkelse, i EU og særlig i Italia, av yttrings- og informasjonsfriheten (artikkel 11 nr. 2 i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter) (EUT C 104 E av 30.4.2004, s. 1026).

⁽⁶⁾ Europaparlamentets resolusjon om anvendelsen av artikkel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF («fjernsyn uten grenser»), endret ved direktiv 97/36/EF, for perioden 2001-2002 (EUT C 193 E av 17.8.2006, s. 117).

- 12) Dette direktiv bedrer overholdelsen av grunnleggende rettigheter og er fullt ut i samsvar med prinsippene i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter⁽¹⁾, særlig artikkel 11. I denne sammenheng bør dette direktiv ikke på noen måte hindre medlemsstatene i å anvende sine forfatningsregler for presse- og ytringsfrihet i mediene.
- 13) Dette direktiv bør ikke påvirke medlemsstatenes plikter i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 98/34/EF av 22. juni 1998 om en informasjonsprosedyre for standarder og tekniske forskrifter samt regler for informasjonssamfunnstjenester⁽²⁾. Utkast til nasjonale tiltak for audiovisuelle medietjenester på bestilling, som er strengere eller mer detaljerte enn dem som kreves bare for å innarbeide dette direktiv i nasjonal lovgivning, bør være underlagt de prosedyremessige forpliktelsene som er fastsatt i artikkel 8 i direktiv 98/34/EF.
- 14) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/21/EF av 7. mars 2002 om felles rammeregler for elektroniske kommunikasjonsnett og -tjenester (rammedirektivet)⁽³⁾ berører i henhold til artikkel 1 nr. 3 i nevnte direktiv ikke tiltak truffet på fellesskapsplan eller på nasjonalt plan for å nå mål av allmenn interesse, særlig når det gjelder regler for innhold og audiovisuell politikk.
- 15) Ingen bestemmelser i dette direktiv bør pålegge eller oppfordre medlemsstatene til å innføre nye ordninger for lisens eller administrativ godkjenning for noen type av audiovisuelle medietjenester.
- 16) For dette direktivs formål bør definisjonen av en audiovisuell medietjeneste omfatte bare audiovisuelle medietjenester, enten det er fjernsynssendinger eller audiovisuelle medietjenester på bestilling, som er massemedier, det vil si som er beregnet på å mottas av, og som vil kunne ha en klar innvirkning på, en betydelig del av allmennheten. Dette direktivs virkeområde bør begrenses til tjenester slik de er definert i traktaten og bør derfor omfatte enhver form for økonomisk virksomhet, herunder offentlige tjenesteforetaks virksomhet, men bør ikke omfatte virksomhet som i hovedsak er av ikke-økonomisk art og som ikke er i konkurranse med fjernsynssendinger, som for eksempel private nettstedet og tjenester som består i levering eller distribusjon av audiovisuelt innhold framstilt av private brukere med sikte på deling og utveksling innenfor interessegrupper.
- 17) Det er et kjennetegn ved audiovisuelle medietjenester på bestilling at de ligner på fjernsyn, dvs. at de konkurrerer om det samme publikum som fjernsynssendinger, og at tjenestenes art og måten å få tilgang til dem på fører til at brukeren med rimelighet kan forvente at tjenestene hører inn under virkeområdet for dette direktiv. I lys av dette og for å forhindre skjevheter med hensyn til fri bevegelighet og konkurranse, bør begrepet «program» tolkes på en dynamisk måte som tar hensyn til utviklingen innenfor fjernsynssending.
- 18) For dette direktivs formål bør definisjonen av en audiovisuell medietjeneste omfatte massemedier som middel til å informere, underholde og opplyse allmennheten, og bør omfatte audiovisuell kommersiell kommunikasjon, men bør utelukke enhver form for privat korrespondanse, som for eksempel e-post sendt til et begrenset antall mottakere. Definisjonen bør utelukke alle tjenester som ikke har som hovedformål å levere programmer, dvs. der et eventuelt audiovisuelt innhold er en følge av tjenesten og ikke dens hovedformål. Eksempler på dette er nettsteder som inneholder audiovisuelle elementer bare som et tilleggsprodukt, som for eksempel animerte grafiske elementer, korte reklameinnslag eller informasjon om et produkt eller en ikke-audiovisuell tjeneste. Av disse grunnene bør hasardspill som innebærer at det satses penger, herunder lotterier, veddemål og andre former for pengespilltjenester, samt nettspill og søkemotorer, men ikke fjernsynssendinger om pengespill eller hasardspill, også utelukkes fra dette direktivs virkeområde.
- 19) For dette direktivs formål bør definisjonen av tilbyder av medietjenester ikke omfatte fysiske eller juridiske personer som bare overfører programmer der det redaksjonelle ansvaret ligger hos tredjemann.
- 20) Fjernsynssending omfatter nå særlig analogt og digitalt fjernsyn, direkteavspilling via Internett, nettsending og programfastlagt bestillingsvideo, mens bestillingsvideo for eksempel er en audiovisuell medietjeneste på bestilling. Når det gjelder fjernsynssending eller fjernsynsprogrammer som også tilbys som audiovisuelle medietjenester på bestilling av den samme tilbyderen av medietjenester, bør kravene i dette direktiv generelt anses for å være oppfylt ved at kravene som gjelder for fjernsynssending er oppfylt, dvs. lineær overføring. Der ulike typer tjenester blir tilbudt parallelt, men er klart atskilte tjenester, bør imidlertid dette direktiv få anvendelse på hver av de berørte tjenestene.

⁽¹⁾ EFT C 364 av 18.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 204 av 21.7.1998, s. 37. Direktivet sist endret ved rådsdirektiv 2006/96/EF (EUT L 363 av 20.12.2006, s. 81).

⁽³⁾ EFT L 108 av 24.4.2002, s. 33. Direktivet endret ved forordning (EF) nr. 717/2007 (EUT L 171 av 29.6.2007, s. 32).

21) Virkeområdet for dette direktiv bør ikke omfatte elektroniske versjoner av aviser og tidsskrifter.

- 22) For dette direktivs formål bør termen «audiovisuell» vise til levende bilder med eller uten lyd og dermed omfatte stumfilmer, men ikke lydoverføring eller radiotjenester. Ettersom hovedformålet med en audiovisuell medietjeneste er levering av programmer, bør definisjonen av en slik tjeneste også omfatte tekstbasert innhold som følger programmer, som for eksempel teksting og elektroniske programoversikter. Frittstående tekstbaserte tjenester bør ikke omfattes av dette direktivs virkeområde, noe som ikke bør påvirke medlemsstatenes frihet til å fastsette regler for slike tjenester på nasjonalt plan i samsvar med traktaten.
- 23) Begrepet redaksjonelt ansvar er avgjørende for å definere rollen til tilbyderer av medietjenester og derfor for definisjonen av audiovisuelle medietjenester. Medlemsstatene kan ytterligere spesifisere sider ved definisjonen av redaksjonelt ansvar, særlig begrepet «effektiv kontroll», når de treffer tiltak for å gjennomføre dette direktiv. Dette direktiv bør ikke berøre ansvarsfritakene fastsatt i europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/31/EF av 8. juni 2000 om visse rettslige aspekter ved informasjonssamfunnstjenester, særlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel»)(¹).
- 24) I sammenheng med fjernsynssending bør begrepet «samtidig visning» også omfatte nesten samtidig visning, på grunn av variasjonene i den korte tidsforskyvningen mellom overføringen og mottaket av sendingen som oppstår av tekniske grunner i forbindelse med overføringsprosessen.
- 25) Alle kjennetegnene ved en audiovisuell medietjeneste som er fastsatt i definisjonen og forklart i betraktning 16-23, bør foreligge samtidig.
- 26) I tillegg til fjernsynsreklame og telegjøp bør det i dette direktiv innføres en videre definisjon av audiovisuell kommersiell kommunikasjon, som imidlertid ikke bør omfatte meldinger om offentlige tjenester og vederlagsfrie innslag om veldedige formål.
- 27) Opprinnelsesstatsprinsippet bør fortsatt utgjøre kjernen i dette direktiv, ettersom det er svært viktig for å kunne opprette et indre marked. Dette prinsippet bør derfor få anvendelse på alle audiovisuelle medietjenester for å sikre tilbyderer av medietjenester den rettssikkerhet som er nødvendig som grunnlag for nye forretningsmodeller og innføringen av slike tjenester. Det er også svært viktig for å sikre fri utveksling av informasjon og audiovisuelle programmer i det indre marked.
- 28) For å fremme en sterk, konkurransedyktig og integrert europeisk audiovisuell industri og øke mediemangfoldet i hele Den europeiske union, bør bare én medlemsstat ha jurisdiksjon over en tilbyder av audiovisuelle medietjenester, og informasjonsmangfold bør være et grunnleggende prinsipp i Den europeiske union.
- 29) Teknologisk utvikling, særlig når det gjelder digitale satellittprogrammer, betyr at de utfyllende kriteriene bør tilpasses for å sikre hensiktsmessig kontroll og en effektiv gjennomføring av kontrollen og for å gi markedsdeltakerne virkelig makt over innholdet i en audiovisuell medietjeneste.
- 30) Ettersom dette direktiv gjelder tjenester som tilbys allmennheten i Den europeiske union, bør det få anvendelse bare på audiovisuelle medietjenester som kan mottas direkte eller indirekte av allmennheten i en eller flere medlemsstater med standard forbrukerutstyr. Definisjonen av «standard forbrukerutstyr» bør overlates til vedkommende nasjonale myndigheter.
- 31) I traktatens artikkel 43-48 er det fastsatt at etableringsadgang er en grunnleggende rettighet. Tilbydere av medietjenester bør derfor i alminnelighet stå fritt til å velge hvilken medlemsstat de vil etablere seg i. De europeiske fellesskaps domstol har også understreket at det i henhold til traktaten ikke er forbudt for et foretak å utøve adgangen til å yte tjenester dersom det ikke tilbyr tjenester i den medlemsstat der det er etablert(²).
- 32) Medlemsstatene bør kunne anvende mer detaljerte eller strengere regler på de områder som samordnes ved dette direktiv, på tilbyderer av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, og samtidig sikre at disse reglene er i samsvar med alminnelige prinsipper i fellesskapsretten. For å kunne behandle situasjoner der et fjernsynsselskap underlagt en medlemsstats jurisdiksjon leverer en fjernsynssending som helt eller hovedsakelig er rettet mot en annen medlemsstats territorium, vil et krav til medlemsstatene om å samarbeide med hverandre og, i tilfelle av omgåelse, en kodifisering av rettspraksis ved De europeiske fellesskaps domstol(³), kombinert med en mer effektiv framgangsmåte, være en egnet løsning som tar hensyn til medlemsstatenes interesser, uten å ta stilling til spørsmålet om riktig anvendelse av prinsippet om opprinnelsesstat. Begrepet «regler i allmennhetens interesse» er utviklet av De europeiske fellesskaps domstol i dens rettspraksis i tilknytning til traktatens artikkel 43 og 49 og omfatter blant annet regler for forbrukervern, beskyttelse av mindreårige og kulturpolitikk. Den medlemsstat som anmoder om samarbeid, bør sikre at særlige nasjonale regler objektivt sett er nødvendige, blir anvendt på en måte som sikrer likebehandling og ikke går lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.

(¹) EFT L 178 av 17.7.2000, s. 1.

(²) Sak C-56/96 VT4, nr. 22 og sak C-212/97, Centros mot Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; se også sak C-11/95, Kommissjonen mot kongeriket Belgia, og sak C-14/96, Paul Denuit.

(³) Sak C-212/97, Centros mot Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, sak C-33/74 Van Binsbergen mot Bestuur van de Bedrijfsvereniging, sak C-23/93 TV 10 SA mot Commissariaat voor de Media, nr. 21.

33) Når en medlemsstat i enkelttilfeller skal vurdere om en sending fra en tilbyder av medietjenester etablert i en annen medlemsstat helt eller hovedsakelig er rettet mot dens territorium, kan den vise til indikatorer som opprinnelsen til fjernsynsreklamen og/eller abonnementsinntekter, tjenestens hovedspråk eller at det foreligger programmer eller kommersiell kommunikasjon som særlig er rettet mot allmennheten i den medlemsstaten der de mottas.

34) I henhold til dette direktiv, og uansett anvendelsen av prinsippet om opprinnelsesstat, kan medlemsstatene fortsatt treffe tiltak som begrenser fri utveksling av fjernsynssendinger, men bare på de vilkår og etter den framgangsmåte som er fastsatt i dette direktiv. De europeiske fellesskaps domstol har imidlertid konsekvent ment at enhver begrensning i adgangen til å yte tjenester, som for eksempel unntak fra et grunnleggende prinsipp i traktaten, skal fortolkes restriktivt⁽¹⁾.

35) Når det gjelder audiovisuelle medietjenester på bestilling, bør fri levering av disse tjenestene være mulig bare i samsvar med de vilkår og framgangsmåter som motsvarer dem som allerede er fastsatt i artikkel 3 nr. 4, 5 og 6 i direktiv 2000/31/EF.

36) I sin melding til Europaparlamentet og Rådet om bedre fastsettelse av regler for vekst og arbeidsplasser i Den europeiske union la Kommissjonen vekt på at det er nødvendig med en omhyggelig analyse av hvilken metode for fastsettelse av regler som er hensiktsmessig, særlig for å fastslå om regelverk er å foretrekke for den relevante sektor og det aktuelle problem, eller om alternativer som samregulering eller egenregulering bør vurderes. Videre har erfaring vist at både ordninger med samregulering og egenregulering, som gjennomføres i samsvar med de ulike rettstradisjonene i medlemsstatene, kan spille en viktig rolle når det gjelder å oppnå et høyt nivå for forbrukervern. Tiltak med sikte på å oppnå mål av allmenn interesse i den framvoksende nye sektoren for audiovisuelle medietjenester er mer effektive dersom de treffes med aktiv støtte fra tjenestetilbyderne selv.

Egenregulering utgjør dermed en type av frivillig initiativ som gjør at markedsdeltakere, partene i arbeidslivet, ikke-statlige organisasjoner eller sammenslutninger kan vedta felles retningslinjer seg imellom og for seg selv. Medlemsstatene bør, i samsvar med sine ulike rettstradisjoner, erkjenne den rolle effektiv egenregulering kan spille som en utfyllende del av de lovgivningsmessige og rettslige og/eller administrative ordninger som allerede

finnes samt dens nyttige bidrag til å oppnå målene i dette direktiv. Selv om egenregulering kan være en utfyllende metode for å gjennomføre visse bestemmelser i dette direktiv, bør den imidlertid ikke erstatte den nasjonale lovgivers forpliktelser.

Samregulering gir i sin enkleste form en rettslig forbindelse mellom egenregulering og den nasjonale lovgiver i samsvar med medlemsstatenes rettslige tradisjoner. Samregulering bør gi mulighet for at staten kan gripe inn i tilfeller der målene ikke nås. Uten at det berører medlemsstatenes formelle forpliktelser med hensyn til innarbeiding i nasjonal lovgivning, oppmuntres det i dette direktiv til bruk av samregulering og egenregulering. Dette bør verken forplikte medlemsstatene til å opprette samregulerings- og/eller egenreguleringsordninger eller avbryte eller true gjeldende samregulerings- eller egenreguleringsinitiativer som allerede er innført i medlemsstatene og som virker på en effektiv måte.

37) «Mediekunnskap» viser til ferdigheter, kjennskap og forståelse som gjør at forbrukere kan bruke mediene på en effektiv og sikker måte. Personer med mediekunnskap kan gjøre velbegrunnede valg, forstå arten av innhold og tjenester og dra fordel av alle muligheter som ny kommunikasjonsteknologi gir. De er bedre i stand til å beskytte seg selv og sine nærmeste mot skadelig eller krenkende materiale. Derfor bør utviklingen av mediekunnskap fremmes i alle lag av samfunnet og de framskritt som gjøres bør følges nøye.

Europaparlaments- og rådsrekommendasjon av 20. desember 2006 om beskyttelse av mindreårige og menneskeverdet og om rett til beriktigelse i forbindelse med konkurransevnen for den europeiske industrien for audiovisuelle tjenester og nettbaserte informasjonstjenester⁽²⁾ inneholder allerede en rekke mulige tiltak for å fremme mediekunnskap, som for eksempel videreutdanning av lærere og instruktører, særlig opplæring om Internett for barn fra de er svært små, herunder undervisningstimer som er åpne for foreldrene, eller tilrettelegging av nasjonale kampanjer rettet mot borgerne gjennom alle kommunikasjonsmedier, for å gi informasjon om ansvarlig bruk av Internett.

38) Senderrettigheter til begivenheter av stor interesse for allmennheten kan erverves med enerett av fjernsynsselskaper. Det er imidlertid svært viktig å fremme mangfoldet i nyhetsproduksjon og programsammensetning i hele Den europeiske union og å respektere prinsippene som er anerkjent i artikkel 11 i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter.

⁽¹⁾ Sak C-355/98, Kommissjonen mot Belgia [2000] Sml. I-1221, nr. 28, sak C-348/96, Calfa [1999] Dml. I-0011, nr. 23.

⁽²⁾ EUT L 378 av 27.12.2006, s. 72.

39) For å beskytte den grunnleggende friheten til å motta informasjon og for å sikre at interessene til seerne i Den europeiske union beskyttes fullt ut, bør de som har enerett til fjernsynssending av en begivenhet av stor interesse for allmennheten, gi andre fjernsynsselskaper rett til å bruke korte utdrag i generelle nyhetsprogrammer på rettferdige og rimelige vilkår som ikke innebærer forskjellsbehandling, idet det tas behørig hensyn til eneretter. Slike vilkår bør meddeles i så god tid før en begivenhet av stor interesse for allmennheten at andre får tilstrekkelig tid til å utøve sin rett. Et fjernsynsselskap bør kunne utøve denne retten gjennom en mellommann som uttrykkelig opptrer på dettes vegne i hvert enkelt tilfelle. Slike korte utdrag kan benyttes i EU-dekkende sendinger av alle kanaler, herunder rene sportskanaler, og bør ikke overstige 90 sekunder.

Retten til tilgang til korte utdrag bør gjelde over landegrensene bare når det er nødvendig. Et fjernsynsselskap bør derfor først søke om tilgang fra et fjernsynsselskap som er etablert i samme medlemsstat og har enerett til begivenheten av stor interesse for allmennheten.

Begrepet «generelle nyhetsprogrammer» bør ikke omfatte samling av korte utdrag til underholdningsprogrammer.

Opprinnelsesstatsprinsippet bør få anvendelse på både tilgang til og sending av slike korte utdrag. I et tilfelle som gjelder sending over landegrensene, betyr dette at de forskjellige lovgivninger bør anvendes i tur og orden. For det første, når det gjelder tilgang til korte utdrag, bør lovgivningen i den medlemsstat der fjernsynsselskapet som leverer det opprinnelige signalet (dvs. gir tilgang) er etablert, få anvendelse. Dette er vanligvis den medlemsstat der den aktuelle begivenheten finner sted. Dersom en medlemsstat har etablert en likeverdig ordning for tilgang til den aktuelle begivenheten, bør lovgivningen i denne medlemsstaten få anvendelse i alle tilfeller. For det andre, når det gjelder sending av korte utdrag, bør lovgivningen i den medlemsstat der fjernsynsselskapet som sender de korte utdragene er etablert, få anvendelse.

40) Kravene i dette direktiv som gjelder tilgang til begivenheter av stor interesse for allmennheten med hensyn til korte nyhetsinnslag, bør ikke berøre europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/29/EF av 22. mai 2001 om harmonisering av visse sider ved opphavsrett og beslektede rettigheter i informasjonssamfunnet⁽¹⁾ og relevante internasjonale konvensjoner på området opphavsrett og beslektede rettigheter. Medlemsstatene bør legge forholdene til rette for tilgang til begivenheter av stor interesse for allmennheten ved å gi tilgang til fjernsynsselskapets signal i henhold til dette direktiv. De kan i henhold til dette direktiv imidlertid velge andre tilsvarende midler. Slike midler omfatter blant annet å

gi tilgang til stedet for disse begivenhetene før det gis tilgang til signalet. Fjernsynsselskaper bør ikke hindres i å inngå mer detaljerte avtaler.

- 41) Det bør sikres at tilbydere av medietjenester kan fortsette praksisen med å levere sine direkte fjernsynssendte nyhetsprogrammer på bestilling etter den direkte overføringen, uten å måtte skreddersy det enkelte programmet ved å utelate de korte utdragene. Denne muligheten bør begrenses til levering på bestilling av det identiske fjernsynsprogrammet av samme tilbyder av medietjenester, slik at det ikke kan benyttes til å skape nye forretningsmodeller for bestillingstjenester på grunnlag av korte utdrag.
- 42) Audiovisuelle medietjenester på bestilling er forskjellige fra fjernsynssending med hensyn til de valg- og kontrollmuligheter brukeren har, og med hensyn til den innvirkning de har på samfunnet⁽²⁾. Dette berettiger at det fastsettes mindre strenge regler for audiovisuelle medietjenester på bestilling, som bør være i samsvar med bare de grunnleggende reglene fastsatt i dette direktiv.
- 43) På grunn av de audiovisuelle medietjenestenes særlige art, særlig disse tjenestenes innvirkning på hvordan mennesker danner seg meninger, er det svært viktig for brukerne å vite nøyaktig hvem som er ansvarlig for innholdet i disse tjenestene. Det er derfor viktig for medlemsstatene å sikre at brukere når som helst har enkel og direkte tilgang til informasjon om tilbyderen av medietjenester. Det er opp til hver enkelt medlemsstat å fastsette de praktiske detaljene om hvordan dette målet kan nås uten at det berører andre relevante bestemmelser i fellekskapsretten.
- 44) Lovgiverne, medieindustrien og foreldre er fortsatt bekymret over tilgjengeligheten av skadelig innhold i audiovisuelle medietjenester. Det vil også komme nye utfordringer, særlig i tilknytning til nye plattformer og nye produkter. Det er derfor nødvendig å innføre regler for å beskytte mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling, så vel som menneskeverdet, i alle audiovisuelle medietjenester, herunder i audiovisuell kommersiell kommunikasjon.
- 45) Tiltak som treffes for å beskytte mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling og menneskeverdet, bør nøye balanseres mot den grunnleggende ytringsfriheten som er fastslått i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter. Målet med disse tiltakene, som for eksempel bruk av personlige identifikasjonsnumre (PIN-koder), filtreringssystemer eller merking, bør derfor være å sikre tilstrekkelig beskyttelse av mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling og menneskeverdet, særlig når det gjelder audiovisuelle medietjenester på bestilling.

⁽¹⁾ EUT L 167 av 22.6.2001, s. 10.

⁽²⁾ Sak C-89/04, Mediakabel.

I rekommandasjonen om beskyttelse av mindreårige og menneskeverdet og om retten til beriktigelse er betydningen av filtreringssystemer og merking allerede anerkjent, og den omfatter en rekke mulige tiltak til beste for mindreårige, som for eksempel systematisk å gi brukere et effektivt, ajourførbart og enkelt filtreringssystem når de tegner abonnement hos en tilgangslieferandør, eller å utstyre tilgang til tjenester som særlig er beregnet på barn, med automatiske filtreringssystemer.

- 46) Tilbydere av medietjenester underlagt medlemsstatenes jurisdiksjon bør i alle tilfeller være underlagt et forbud mot spredning av barnepornografi i samsvar med bestemmelsene i Rådets rammebeslutning 2004/68/JIS av 22. desember 2003 om bekjempelse av seksuell utnyttning av barn og barnepornografi⁽¹⁾.
- 47) Ingen av bestemmelsene som innføres ved dette direktiv og som gjelder beskyttelse av mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling og menneskeverdet, krever nødvendigvis at de tiltak som treffes for å beskytte disse interessene bør gjennomføres gjennom offentlige organers forhåndskontroll av audiovisuelle medietjenester.
- 48) Audiovisuelle medietjenester på bestilling har potensial til delvis å erstatte fjernsynssending. Følgelig bør de, når det er praktisk mulig, fremme produksjon og distribusjon av europeiske verker og dermed bidra aktivt til å fremme kulturelt mangfold. Slik støtte til europeiske verker kan for eksempel ha form av økonomiske bidrag fra slike tjenester til produksjon av og erverv av rettigheter til europeiske verker, en minsteandel av europeiske verker i bestillingsvideokataloger eller en tiltalende presentasjon av europeiske verker i elektroniske programoversikter. Det er viktig regelmessig å gjennomgå på nytt anvendelsen av bestemmelsene om å fremme europeiske verker gjennom audiovisuelle medietjenester. Innenfor rammen av de rapporter som er fastsatt i dette direktiv, bør medlemsstatene også ta særlig hensyn til det økonomiske bidraget fra slike tjenester til produksjon og erverv av rettigheter til europeiske verker, andelen av europeiske verker i audiovisuelle medietjenesters kataloger samt det faktiske forbruket av europeiske verker som slike tjenester tilbyr.
- 49) Når medlemsstatene definerer «produsent som er uavhengig av fjernsynsselskaper», som omhandlet i artikkel 5 i direktiv 89/552/EØF, bør de ta behørig hensyn til kriterier som eierskap av produksjonsselskapet, hvor mange programmer som leveres til samme fjernsynsselskap og eierskap av sekundære rettigheter.
- 50) Når medlemsstatene gjennomfører bestemmelsene i artikkel 4 i direktiv 89/552/EØF, bør de oppmuntre fjernsynsselskaper til å inkludere en tilstrekkelig andel av samproduserte europeiske verker eller av europeiske verker som ikke har sin opprinnelse i vedkommende medlemsstat.
- 51) Det er viktig å sikre at filmverker sendes innenfor perioder avtalt mellom rettighetshavere og tilbydere av medietjenester.
- 52) Tilgjengeligheten av audiovisuelle medietjenester på bestilling øker forbrukernes valgmuligheter. Detaljerte regler som styrer audiovisuell kommersiell kommunikasjon for audiovisuelle medietjenester på bestilling, synes derfor verken å være berettiget eller å spille noen rolle fra et teknisk synspunkt. Likevel bør all audiovisuell kommersiell kommunikasjon ikke bare overholde reglene for identifisering, men også et grunnleggende sett kvalitetsregler for å nå klare mål av allmenn interesse.
- 53) Retten til beriktigelse er en egnet klageadgang i forbindelse med fjernsynssending og vil også kunne benyttes i et direktekoplede miljø. Rekommandasjonen om beskyttelse av mindreårige og menneskeverdet og om retten til beriktigelse omfatter allerede egnede retningslinjer for gjennomføring av tiltak i nasjonal lovgivning eller praksis for i tilstrekkelig grad å sikre retten til beriktigelse eller tilsvarende klageadgang i tilknytning til direktekoplede medier.
- 54) Som Kommisjonen har erkjent i sin fortolkende melding om visse sider ved bestemmelsene om fjernsynsreklame i «fjernsyn uten grenser»-direktivet⁽²⁾, har utviklingen av nye reklameteknikker og nyskaping innenfor markedsføring skapt nye effektive muligheter for audiovisuell kommersiell kommunikasjon i tradisjonelle kringkastingstjenester, som kan gi dem mulighet til bedre å konkurrere på like vilkår med nyskapende bestillingstjenester.
- 55) Den kommersielle og teknologiske utviklingen gir brukerne flere valgmuligheter og mer ansvar når de bruker audiovisuelle medietjenester. For fortsatt å stå i forhold til målene av allmenn interesse bør eventuelle regler tillate en viss grad av fleksibilitet når det gjelder fjernsynssending. Prinsippet om atskillelse bør begrenses til fjernsynsreklame og telekjøp, produktplassering bør tillates under visse forhold, med mindre en medlemsstat bestemmer noe annet, og visse kvantitative restriksjoner bør avskaffes. Dersom produktplasseringen er skjult, bør den imidlertid forbys. Prinsippet om atskillelse bør ikke hindre bruken av ny reklameteknikk.

⁽¹⁾ EUT L 13 av 20.1.2004, s. 44.

⁽²⁾ EUT C 102 av 28.4.2004, s. 2.

- 56) Bortsett fra den praksis som omfattes av dette direktiv, får europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF av 11. mai 2005 om foretaks urimelige handelspraksis overfor forbrukere i det indre marked⁽¹⁾ anvendelse på urimelig handelspraksis, så som villedende og aggressiv praksis som forekommer i audiovisuelle medietjenester. Dessuten, ettersom europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/33/EF av 26. mai 2003 om tilnærming av lovene og forskriftene i medlemsstatene om reklame for og sponing av tobakksvarer⁽²⁾, som forbyr reklame og sponing av sigaretter og andre tobakksvarer i trykte medier, informasjonssamfunnstjenester og radiosendinger, ikke berører direktiv 89/552/EØF, bør forholdet mellom direktiv 2003/33/EF og direktiv 89/552/EØF, i lys av særtrekkene ved audiovisuelle medietjenester, fortsatt være det samme etter dette direktivs ikrafttredelse. Artikkel 88 nr. 1 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/83/EF av 6. november 2001 om innføring av et fellesskapsregelverk for legemidler for mennesker⁽³⁾, som forbyr reklame rettet mot allmennheten for visse legemidler, får anvendelse som fastsatt i nr. 5 i nevnte artikkel, uten at det berører artikkel 14 i direktiv 89/552/EØF. Forholdet mellom direktiv 2001/83/EF og direktiv 89/552/EØF bør etter dette direktivs ikrafttredelse fortsatt være det samme. Dette direktiv bør heller ikke berøre europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1924/2006 av 20. desember 2006 om ernærings- og helsepåstander om næringsmidler⁽⁴⁾.
- 57) Tatt i betraktning de økte mulighetene for seere til å unngå reklame ved bruk av ny teknologi som digitale personlige videoopptakere og et større utvalg av kanaler, er det ikke lenger berettiget å fastsette detaljerte regler for plassering av reklameinnslag for å beskytte seerne. Dette direktiv bør ikke øke tillatt mengde reklame per time, men bør gi fjernsynsselskapene fleksibilitet når det gjelder plassering av reklameinnslag når dette ikke på unødig måte virker forstyrrende på helheten i det enkelte program.
- 58) Dette direktiv har som mål å sikre europeisk fjernsyns særlige karakter, der reklameinnslagene fortrinnsvis plasseres mellom programmene, og begrenser derfor mulige avbrudd i filmverker og filmer som er laget for fjernsyn, samt avbrudd i enkelte kategorier programmer som fremdeles trenger særlig beskyttelse.
- 59) Den tidligere begrensningen av mengden av fjernsynsreklame per dag var stort sett teoretisk. Begrensningen per time er viktigere ettersom den også gjelder beste sendetid. Grensen for reklame per dag bør derfor avskaffes, mens grensen for reklame per time bør beholdes for reklame- og telekjøpinnslag på fjernsyn. Restriksjonene på tillatt tid for telekjøp- eller reklamekanaler synes ikke lenger å være berettiget ut fra forbrukernes økte valgmuligheter. Grensen på 20 % for reklame- og telekjøpinnslag på fjernsyn per klokke time får imidlertid fortsatt anvendelse. Begrepet «reklameinnslag på fjernsyn» bør forstås som fjernsynsreklame i henhold til artikkel 1 i) i direktiv 89/552/EØF, endret ved dette direktiv, som har en varighet på høyst tolv minutter.
- 60) Skjult audiovisuell kommersiell kommunikasjon er en praksis som forbyr ved dette direktiv på grunn av dens negative innvirkning på forbrukerne. Forbudet mot skjult audiovisuell kommersiell kommunikasjon bør ikke omfatte rettmessig produktplassering innenfor rammen av dette direktiv, dersom seeren er tilstrekkelig informert om produktplasseringen. Dette kan gjøres ved å opplyse om at produktplassering skjer i et bestemt program, for eksempel ved hjelp av en nøytral logo.
- 61) Produktplassering er en kjensgjerning i filmverker og i audiovisuelle verker laget for fjernsyn, men medlemsstatene har forskjellige regler for denne praksisen. For å sikre like vilkår og dermed bedre konkurransevnen til den europeiske medieindustrien, er det nødvendig å vedta regler for produktplassering. Definisjonen av produktplassering som innføres ved dette direktiv, bør omfatte enhver form for audiovisuell kommersiell kommunikasjon som innebærer at en vare, tjeneste eller varemerket for varen eller tjenesten forekommer ved at det inngår i et program, eller det vises til det, mot betaling eller lignende vederlag. Gratis levering av varer eller tjenester, som for eksempel produksjonsrekvisita eller premier, bør betraktes som produktplassering bare dersom de aktuelle varene eller tjenestene har en betydelig verdi. Produktplassering bør være underlagt de samme kvalitetsreglene og restriksjonene som gjelder for audiovisuell kommersiell kommunikasjon. Det avgjørende kriteriet som skiller sponing fra produktplassering, er at ved produktplassering inngår henvisningen til et produkt i handlingen i et program, noe som er grunnen til at definisjonen i artikkel 1 bokstav m) i direktiv 89/552/EØF, som endret ved dette direktiv, inneholder ordet «i». Henvisninger til en sponsor kan derimot vises i løpet av et program, men er ikke en del av handlingen.
- 62) Produktplassering bør i prinsippet være forbudt. Det bør imidlertid være unntak for visse programmer på grunnlag av en positivliste. En medlemsstat bør helt eller delvis kunne reservere seg mot disse unntakene, for eksempel ved bare å tillate produktplassering i programmer som ikke helt og holdent er produsert i vedkommende medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT L 149 av 11.6.2005, s. 22.

⁽²⁾ EUT L 152 av 20.6.2003, s. 16.

⁽³⁾ EFT L 311 av 28.11.2001, s. 67. Direktivet sist endret ved forordning (EF) nr. 1901/2006 (EUT L 378 av 27.12.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ EUT L 404 av 30.12.2006, s. 9, endret ved EUT L 12 av 18.1.2007, s. 3.

63) Videre bør sponing og produkt plassering være forbudt dersom det påvirker innholdet i programmer på en slik måte at det påvirker ansvaret og den redaksjonelle uavhengigheten til tilbyderer av medietjenester. Dette er tilfellet når det gjelder tematisk plassering.

64) Retten for funksjonshemmede og eldre til å delta og bli integrert i det sosiale liv og i kulturlivet i Fellesskapet er uløselig knyttet til levering av tilgjengelige audiovisuelle medietjenester. Midlene for å oppnå slik tilgang bør omfatte, men ikke være begrenset til, tegnspråk, teksting, lydbeskrivelse og lett forståelig menystyring.

65) I samsvar med de plikter medlemsstatene er tillagt i traktaten er de ansvarlige for innarbeiding i nasjonal lovgivning og effektiv gjennomføring av dette direktiv. De står fritt til å velge hensiktsmessige virkemidler i samsvar med sine rettstradisjoner og etablerte strukturer, særlig den form vedkommende reguleringsmyndigheter i medlemsstaten skal ha, slik at de kan utføre sitt arbeid med gjennomføringen av dette direktiv på en upartisk og åpen måte. De ordningene som medlemsstatene velger, bør bidra til å fremme mediemangfold.

66) Et nært samarbeid mellom vedkommende reguleringsmyndigheter i medlemsstatene og Kommisjonen er nødvendig for å sikre riktig anvendelse av dette direktiv. Likedan er nært samarbeid mellom medlemsstatene og mellom medlemsstatenes reguleringsmyndigheter særlig viktig når det gjelder den innvirkning som fjernsynsselskaper etablert i en medlemsstat kan ha på en annen medlemsstat. Dersom framgangsmåter for å gi tillatelse er fastsatt i nasjonal lovgivning, og dersom flere enn én medlemsstat er berørt, er det ønskelig at kontakt mellom de respektive organene finner sted før slik tillatelse gis. Dette samarbeidet bør omfatte alle områder som samordnes ved direktiv 89/552/EØF, som endret ved dette direktiv, særlig direktivets artikkel 2, 2a og 3.

67) Ettersom målene for dette direktiv, som er å skape et område uten indre grenser for audiovisuelle medietjenester og samtidig sikre et høyt beskyttelsesnivå for mål av allmenn interesse, særlig beskyttelse av mindreårige og menneskeverdet, samt å fremme rettighetene til funksjonshemmede, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av dette direktivs omfang og virkninger bedre kan nås på fellesskapsplan, kan Fellesskapet treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i traktatens artikkel 5. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.

68) I samsvar med nr. 34 i den tverrinstitusjonelle avtalen om bedre regelverksutforming⁽¹⁾ oppfordres medlemsstatene til, for eget formål og i Fellesskapets interesse, å utarbeide og offentliggjøre egne tabeller, som så langt det er mulig viser sammenhengen mellom dette direktiv og innarbeidingstiltakene —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

I direktiv 89/552/EF gjøres følgende endringer:

1. Ny tittel skal lyde:

«Europaparlaments- og rådsdirektiv 89/552/EØF av 3. oktober 1989 om samordning av visse bestemmelser om tilbud av audiovisuelle medietjenester, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene (direktivet om audiovisuelle medietjenester)».

2. Artikkel 1 skal lyde:

«Artikkel 1

I dette direktiv menes med:

a) «audiovisuell medietjeneste»

— en tjeneste som definert i traktatens artikkel 49 og 50, som er underlagt det redaksjonelle ansvaret til en tilbyder av medietjenester, og som har som hovedformål å levere programmer med sikte på å informere, underholde eller utdanne allmennheten via elektroniske kommunikasjonsnett som definert i artikkel 2 bokstav a) i direktiv 2002/21/EF. En slik audiovisuell medietjeneste er enten en fjernsynssending som definert i bokstav e) i denne artikkel eller en audiovisuell medietjeneste på bestilling som definert i bokstav g) i denne artikkel,

og/eller

— audiovisuell kommersiell kommunikasjon,

b) «program» et sett av levende bilder med eller uten lyd som utgjør ett enkelt innslag innenfor en programoversikt eller en katalog utarbeidet av en tilbyder av medietjenester, med en form og et innhold som er sammenlignbart med form og innhold i fjernsynssending. Eksempler på programmer er spillefilmer, idrettsarrangementer, komedier, dokumentarprogrammer, barneprogrammer og dramaproduksjoner,

(1) EUT C 321 av 31.12.2003, s. 1.

- c) «redaksjonelt ansvar» utøvelse av effektiv kontroll både over utvelgningen av programmene og organiseringen av dem, enten i en kronologisk programoversikt som når det gjelder fjernsynssendinger, eller i en katalog som når det gjelder audiovisuelle medietjenester på bestilling. Redaksjonelt ansvar innebærer ikke nødvendigvis noe juridisk ansvar i henhold til nasjonal lovgivning for innholdet som leveres eller tjenestene som tilbys,
- d) «tilbyder av medietjenester» den fysiske eller juridiske person som har redaksjonelt ansvar for valget av audiovisuelt innhold i den audiovisuelle medietjenesten, og som bestemmer hvordan dette skal tilrettelegges,
- e) «fjernsynssending» (dvs. en lineær audiovisuell medietjeneste) en audiovisuell medietjeneste som leveres av en tilbyder av medietjenester for samtidig visning av programmer på grunnlag av en programoversikt,
- f) «fjernsynsselskap» en tilbyder av medietjenester som leverer fjernsynssendinger,
- g) «audiovisuell medietjeneste på bestilling» (dvs. en ikke-lineær audiovisuell medietjeneste) en audiovisuell medietjeneste som leveres av en tilbyder av medietjenester for visning av programmer på et tidspunkt som brukeren velger og på dennes anmodning, på grunnlag av en programkatalog som er valgt ut av tilbyderen av medietjenester,
- h) «audiovisuell kommersiell kommunikasjon» bilder med eller uten lyd som er utformet for å fremme, direkte eller indirekte, varene eller tjenestene eller omdømmet til en fysisk eller juridisk person som driver økonomisk virksomhet. Slike bilder følger med eller inngår i et program mot betaling eller lignende vederlag, eller for egenreklame. Former for audiovisuell kommersiell kommunikasjon omfatter blant annet fjernsynsreklame, sponing, telekjøp og produktplassering,
- i) «fjernsynsreklame» enhver meddelelse uansett form som sendes over fjernsyn, enten mot betaling eller lignende vederlag eller for å fremme egen virksomhet, av et offentlig eller privat foretak eller av en fysisk person i forbindelse med handels-, industri- og håndverksvirksomhet eller virksomhet i frie yrker for å fremme levering av varer eller tjenester, herunder fast eiendom, rettigheter og forpliktelser, mot betaling,
- j) «skjult audiovisuell kommersiell kommunikasjon» muntlig eller visuell presentasjon i programmer av en vareprodusents eller en tjenesteleverandørs varer, tjenester, navn, varemerke eller virksomhet, når slik presentasjon skjer bevisst i reklameøyemed fra tilbyderen av medietjenesters side og vil kunne vilde allmennheten med hensyn til presentasjonens art. Slik presentasjon skal særlig anses som tilsiktet dersom den skjer mot betaling eller lignende vederlag,
- k) «sponing» ethvert bidrag fra et offentlig eller privat foretak eller en fysisk person som ikke driver virksomhet som tilbyder av audiovisuelle medietjenester eller produksjon av audiovisuelle verker, til finansiering av audiovisuelle medietjenester eller programmer, med sikte på å fremme foretakets eller personens navn, varemerke, omdømme, virksomhet eller produkter,
- l) «telekjøp» utsending av direkte tilbud til allmennheten med sikte på levering av varer og tjenester, herunder fast eiendom, rettigheter og forpliktelser, mot betaling,
- m) «produktplassering» enhver form for audiovisuell kommersiell kommunikasjon som innebærer at en vare, tjeneste eller varemerket for varen eller tjenesten forekommer ved at det inngår i et program, eller det vises til det, mot betaling eller lignende vederlag,
- n) i) «europeiske verker»
- verker som har sin opprinnelse i medlemsstatene,
 - verker som har sin opprinnelse i europeiske tredjestater som er part i Den europeiske konvensjon om fjernsyn over landegrensene, vedtatt av Europarådet, dersom verkene oppfyller vilkårene i nr. ii),
 - verker som er samprodusert innenfor rammen av avtaler om den audiovisuelle sektoren mellom Fellesskapet og tredjestater, og som oppfyller vilkårene som er definert i hver av disse avtalene,
 - anvendelse av bestemmelsene i annet og tredje strekpunkt skjer under forutsetning av at verker som har sin opprinnelse i medlemsstatene, ikke blir utsatt for forskjellsbehandling i de berørte tredjestatene,

ii) verker omhandlet i nr. i) første og annet strekpunkt er verker som hovedsakelig er laget med medvirkning av opphavsmenn og medarbeidere som er bosatt i en eller flere av de stater som er omhandlet i nr. i) første og annet strekpunkt, dersom verkene oppfyller ett av følgende tre vilkår:

- de er laget av en eller flere produsenter etablert i en eller flere av disse statene, eller
- produksjonen av verkene overvåkes og kontrolleres faktisk av en eller flere produsenter etablert i en eller flere av disse statene, eller
- bidragene fra samprodusenter i disse statene utgjør størstedelen av de samlede samproduksjonskostnadene, og samproduksjonen blir ikke kontrollert av en eller flere produsenter etablert utenfor disse statene,

iii) verker som ikke er europeiske verker i henhold til nr. i), men som er produsert innenfor rammen av bilaterale samproduksjonsavtaler inngått mellom medlemsstater og tredjestater, skal anses som europeiske verker, forutsatt at samprodusentene fra Fellesskapet dekker størstedelen av de samlede produksjonskostnadene, og at produksjonen ikke blir kontrollert av en eller flere produsenter etablert utenfor medlemsstatenes territorium.»

3. Artikkel 2 skal lyde:

«Artikkel 2

1. Hver medlemsstat skal sikre at alle audiovisuelle medietjenester som sendes av tilbydere av medietjenester underlagt vedkommende medlemsstats jurisdiksjon, er i samsvar med reglene i vedkommende medlemsstats gjeldende lovgivning for audiovisuelle medietjenester beregnet på allmennheten.

2. For dette direktivs formål skal de tilbydere av medietjenester som er underlagt en medlemsstats jurisdiksjon, være

- a) etablert i denne medlemsstaten i samsvar med nr. 3, eller
- b) omfattet av nr. 4.

3. For dette direktivs formål skal en tilbyder av medietjenester anses som etablert i en medlemsstat i følgende tilfeller:

a) Tilbyderen av medietjenester har sitt hovedkontor i vedkommende medlemsstat, og redaksjonelle avgjørelser om de audiovisuelle medietjenestene tas i vedkommende medlemsstat.

b) Dersom tilbyderen av medietjenester har sitt hovedkontor i en medlemsstat, men redaksjonelle avgjørelser om de audiovisuelle medietjenestene tas i en annen medlemsstat, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i den medlemsstaten der en betydelig del av arbeidsstyrken som er engasjert i medietjenestevirksomheten, er beskjeftiget. Dersom en betydelig del av arbeidsstyrken som er engasjert i medietjenestevirksomheten, er beskjeftiget i hver av de berørte medlemsstatene, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i den medlemsstaten der den har sitt hovedkontor. Dersom en betydelig del av arbeidsstyrken som er engasjert i medietjenestevirksomheten, ikke er beskjeftiget i noen av medlemsstatene, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i den medlemsstaten der den først begynte sin virksomhet i samsvar med vedkommende medlemsstats lovgivning, forutsatt at den fortsatt har en stabil og reell økonomisk tilknytning til denne medlemsstaten.

c) Dersom en tilbyder av medietjenester har sitt hovedkontor i en medlemsstat, men avgjørelser om de audiovisuelle medietjenestene tas i en tredjestat, eller omvendt, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i den berørte medlemsstaten, forutsatt at en betydelig del av arbeidsstyrken som er engasjert i den audiovisuelle medietjenestevirksomheten, er beskjeftiget i vedkommende medlemsstat.

4. Tilbydere av medietjenester som ikke omfattes av bestemmelsene i nr. 3, skal anses som underlagt en medlemsstats jurisdiksjon i følgende tilfeller:

- a) De benytter en satellittjordstasjon i vedkommende medlemsstat.
- b) Selv om de ikke benytter noen satellittjordstasjon i vedkommende medlemsstat, benytter de satellittkapasitet som hører inn under medlemsstaten.

5. Dersom spørsmålet om hvilken medlemsstat som har jurisdiksjon, ikke kan avgjøres i samsvar med nr. 3 og 4, skal vedkommende medlemsstat være den medlemsstat der tilbyderen av medietjenester er etablert i henhold til traktatens artikkel 43-48.

straffbare forhold, herunder beskyttelse av mindreårige og kampen mot enhver oppfordring til hat på grunnlag av rase, kjønn, religion eller nasjonalitet, samt krenkelser av enkeltpersoners menneskeverd,

6. Dette direktiv får ikke anvendelse på audiovisuelle medietjenester som utelukkende er beregnet på å mottas i tredjestater, og som verken mottas direkte eller indirekte med standard forbrukerutstyr av allmennheten i en eller flere medlemsstater.»

— vern av folkehelsen,

4. I artikkel 2a gjøres følgende endringer:

— den offentlige sikkerhet, herunder vern av nasjonal sikkerhet og forsvar,

a) Nr. 1 skal lyde:

— forbrukervern, herunder vern av investorer,

«1. Medlemsstatene skal sikre fri mottaking og skal ikke hindre videresending på sitt territorium av audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater av grunner som faller inn under områder som samordnes ved dette direktiv.»

ii) være truffet overfor en audiovisuell medietjeneste på bestilling som skader målene omhandlet i nr. i), eller som utgjør en alvorlig og tungtveiende risiko for skade på disse målene,

b) I nr. 2 skal innledende punktum og bokstav a) lyde:

iii) stå i forhold til disse målene,

«2. Når det gjelder fjernsynssending, kan medlemsstatene midlertidig gjøre unntak fra nr. 1 dersom følgende vilkår er oppfylt:

b) før de aktuelle tiltakene treffes og uten at det berører rettergangen, herunder forberedende forhandlinger og tiltak som ledd i etterforskning av straffbare forhold, har medlemsstaten

a) en fjernsynssending fra en annen medlemsstat utgjør et åpenbart, vesentlig og alvorlig brudd på artikkel 22 nr. 1 eller nr. 2 og/eller artikkel 3 bokstav b),».

— anmodet den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderen av medietjenester er underlagt, om å treffe tiltak, og denne medlemsstaten har ikke truffet slike tiltak, eller har truffet utilstrekkelige tiltak,

c) Nytt nr. 4, 5 og 6 skal lyde:

«4. Når det gjelder audiovisuelle medietjenester på bestilling, kan medlemsstatene treffe tiltak som fraviker nr. 1 for en gitt tjeneste dersom følgende vilkår er oppfylt:

— underrettet Kommisjonen og den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderen av medietjenester er underlagt, om at den har til hensikt å treffe slike tiltak.

a) Tiltakene skal

i) være nødvendige av en av følgende grunner:

— den offentlige orden, særlig forebygging, etterforskning, avsløring og forfølging av

5. Medlemsstatene kan i hastetilfeller gjøre unntak fra vilkårene i nr. 4 bokstav b). I slike tilfeller skal tiltakene snarest mulig meldes til Kommisjonen og den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderen av medietjenester er underlagt, med angivelse av grunnene til at medlemsstaten anser at saken haster.

6. Uten at det berører medlemsstatens mulighet til å treffe og anvende tiltakene omhandlet i nr. 4 og 5, skal Kommisjonen snarest mulig undersøke om de meldte tiltakene er forenlige med fellesskapsretten. Dersom den kommer til at tiltaket er uforenlig med fellesskapsretten, skal den anmode den berørte medlemsstat om å unnlate å treffe de påtenkte tiltakene, eller snarest mulig bringe de aktuelle tiltakene til opphør.»

5. Artikkel 3 skal lyde:

«Artikkel 3

1. Når det gjelder tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, skal medlemsstatene ha adgang til å fastsette nærmere eller strengere regler på områder omfattet av dette direktiv, forutsatt at slike regler er i samsvar med fellesskapsretten.

2. I tilfeller der en medlemsstat

- a) har utøvd sin rett i henhold til nr. 1 til å vedta nærmere eller strengere regler i allmennhetens interesse, og
- b) vurderer det slik at et fjernsynsselskap underlagt en annen medlemsstats jurisdiksjon leverer en fjernsynssending som helt eller hovedsakelig er rettet mot vedkommende medlemsstats territorium,

kan den kontakte den medlemsstat som har jurisdiksjon med sikte på å oppnå en gjensidig tilfredsstillende løsning på eventuelle problemer. Etter å ha mottatt en begrunnet anmodning fra førstnevnte medlemsstat, skal den medlemsstat som har jurisdiksjon, anmode fjernsynsselskapet om å opptre i samsvar med de berørte reglene i allmennhetens interesse. Den medlemsstat som har jurisdiksjon, skal innen to måneder underrette førstnevnte medlemsstat om resultatene av denne anmodningen. Hver av medlemsstatene kan anmode kontaktkomiteen nedsatt i henhold til artikkel 23a om å undersøke saken.

3. Dersom førstnevnte medlemsstat kommer til

- a) at resultatene som er oppnådd ved anvendelsen av nr. 2, ikke er tilfredsstillende, og
- b) at vedkommende fjernsynsselskap har etablert seg i den medlemsstat som har jurisdiksjon for å omgå de strengere reglene på de områder som samordnes

av dette direktiv, og som ville ha fått anvendelse på fjernsynsselskapet dersom det hadde vært etablert i førstnevnte medlemsstat,

kan den treffe hensiktsmessige tiltak overfor vedkommende fjernsynsselskap.

Slike tiltak skal være objektivt sett nødvendige, anvendes på en måte som sikrer likebehandling og ikke gå lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.

4. En medlemsstat kan treffe tiltak i henhold til nr. 3 bare dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) Medlemsstaten har underrettet Kommisjonen og den medlemsstat der fjernsynsselskapet er etablert om at den har til hensikt å treffe slike tiltak og angitt grunnene for sin vurdering, og
- b) Kommisjonen har slått fast at tiltakene er forenlige med fellesskapsretten, og særlig at de vurderinger som er foretatt av den medlemsstat som treffer slike tiltak i henhold til nr. 2 og 3, er velbegrunnet.

5. Kommisjonen skal innen tre måneder etter å ha mottatt underretningen i henhold til nr. 4 bokstav a) treffe en beslutning. Dersom Kommisjonen beslutter at tiltakene ikke er forenlige med fellesskapsretten, skal vedkommende medlemsstat ikke treffe de foreslåtte tiltakene.

6. Medlemsstatene skal med egnede midler og innenfor rammen av sin lovgivning påse at tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon faktisk overholder bestemmelsene i dette direktiv.

7. Medlemsstatene skal fremme ordninger med samregulering og/eller egenregulering på nasjonalt plan på områder som samordnes ved dette direktiv, i den utstrekning det er mulig innenfor medlemsstatenes rettsorden. Disse ordningene skal være slik at de blir allment akseptert av de viktigste partene i de berørte medlemsstatene og sikre en effektiv håndheving.

8. Direktiv 2000/31/EF får anvendelse, med mindre annet er angitt i dette direktiv. I tilfelle av konflikt mellom en bestemmelse i direktiv 2000/31/EF og en bestemmelse i dette direktiv, skal bestemmelsene i dette direktiv gjelde, med mindre annet er angitt i dette direktiv.»

6. Artikkel 3a oppheves.

7. Nytt kapittel IIA skal lyde:

«KAPITTEL IIA

BESTEMMELSER SOM FÅR ANVENDELSE PÅ ALLE AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER*Artikkel 3a*

Medlemsstatene skal sikre at tilbydere av audiovisuelle medietjenester underlagt deres jurisdiksjon gir mottakerne av en tjeneste lett, direkte og vedvarende tilgang til minst følgende opplysninger:

- a) navnet på tilbyderen av medietjenester,
- b) den geografiske adressen der tilbyderen av medietjenester er etablert,
- c) opplysninger om tilbyderen av medietjenester, herunder e-postadresse eller nettsted, slik at denne kan kontaktes raskt på en direkte og effektiv måte,
- d) der dette er relevant, vedkommende reguleringsmyndigheter eller tilsynsorganer.

Artikkel 3b

Medlemsstatene skal med egnede midler sikre at audiovisuelle medietjenester som leveres av tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon ikke inneholder noe som oppfordrer til hat på grunnlag av rase, kjønn, religion eller nasjonalitet.

Artikkel 3c

Medlemsstatene skal oppfordre tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon til å sikre at deres tjenester gradvis blir gjort tilgjengelige for syns- eller hørselshemmede.

Artikkel 3d

Medlemsstatene skal sikre at tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon ikke sender filmverker utenom de tidsrom som er avtalt med rettighetshaverne.

Artikkel 3e

1. Medlemsstatene skal sikre at audiovisuell kommersiell kommunikasjon som leveres av tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, er i samsvar med følgende krav:

- a) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal lett kunne gjenkjennes som det. Skjult audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal være forbudt.

- b) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal ikke benytte metoder som påvirker underbevisstheten.

- c) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal ikke

- i) krenke menneskeverdet,

- ii) inneholde eller fremme forskjellsbehandling på grunnlag av kjønn, rase eller etnisk opprinnelse, nasjonalitet, religion eller tro, funksjonshemming, alder eller seksuell legning,

- iii) oppfordre til atferd som er skadelig for helse eller sikkerhet,

- iv) oppfordre til atferd som er svært skadelig for miljøet.

- d) Alle former for audiovisuell kommersiell kommunikasjon som gjelder sigaretter og andre tobakksvarer, skal være forbudt.

- e) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon for å fremme salget av alkoholholdige drikker skal ikke rettes særskilt mot mindreårige og skal ikke oppfordre til overdrevent inntak av slike drikker.

- f) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon som gjelder legemidler og medisinsk behandling som er reseptpliktig i den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderen av medietjenester er underlagt, skal være forbudt.

- g) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal ikke påføre mindreårige fysisk eller moralsk skade. Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal derfor ikke direkte påvirke mindreårige til å kjøpe eller leie et produkt eller en tjeneste ved å utnytte deres uerfarenhet eller godtroenhet, direkte oppfordre dem til å overtale sine foreldre eller andre til å kjøpe de varer eller tjenester som det blir reklamert for, utnytte mindreåriges særlige tillit til foreldre, lærere eller andre personer, eller uten grunn vise mindreårige i farlige situasjoner.

2. Medlemsstatene og Kommisjonen skal oppfordre tilbydere av medietjenester til å utvikle atferdsregler for slik upassende audiovisuell kommersiell kommunikasjon som følger med eller inngår i barneprogrammer, og som gjelder næringsmidler og drikker som inneholder næringsstoffer og andre stoffer med en ernæringsmessig eller fysiologisk virkning, særlig stoffer som fett, transfettsyrer, salt/natrium og sukkerarter, som det ikke anbefales stort inntak av i det samlede kostholdet.

Artikkel 3f

1. Sponsede audiovisuelle medietjenester eller programmer skal oppfylle følgende krav:

a) Deres innhold og, når det gjelder fjernsynssending, fastsettelsen av deres sendetid, skal ikke under noen omstendigheter påvirkes på en slik måte at det innvirker på ansvaret og den redaksjonelle uavhengigheten til tilbyderen av medietjenester.

b) De skal ikke direkte oppfordre til kjøp eller leie av varer eller tjenester og skal spesielt ikke inneholde særlige, salgsfremmende henvisninger til slike varer eller tjenester.

c) Seerne skal tydelig informeres om at det foreligger en sponsoravtale. Sponsede programmer skal tydelig identifiseres som sponset ved at sponsorens navn, logo og/eller annet symbol, f.eks. en henvisning til sponsorens produkt(er) eller tjeneste(r) eller et tydelig kjennetegn angis på en egnet måte i begynnelsen, under og/eller ved slutten av programmene.

2. Audiovisuelle medietjenester eller programmer skal ikke sponses av foretak som har som hovedvirksomhet å framstille eller selge sigaretter og andre tobakkvarer.

3. Når audiovisuelle medietjenester eller programmer sponses av foretak hvis virksomhet omfatter framstilling eller salg av legemidler og medisinsk behandling, kan sponsingen fremme foretakets navn eller omdømme, men skal ikke fremme særskilte legemidler eller særskilt medisinsk behandling som er reseptpliktig i den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderen av medietjenester er underlagt.

4. Nyhetssendinger og aktualitetsprogrammer skal ikke sponses. Medlemsstatene kan velge å forby at sponsorens logo vises i barneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.

Artikkel 3g

1. Produktplassering skal være forbudt.

2. Som unntak fra nr. 1 skal produktplassering være tillatt, med mindre en medlemsstat vedtar noe annet,

— i filmverker, filmer og serier laget for audiovisuelle medietjenester, sportsprogrammer og lette underholdningsprogrammer, eller

— dersom det ikke forekommer noen betaling, men bare gratis levering av visse varer eller tjenester, f.eks. produksjonsrekvisita og premier, som inngår i et program.

Unntaket i første strekpunkt får ikke anvendelse på barneprogrammer.

Programmer som inneholder produktplassering, skal minst oppfylle alle følgende krav:

a) Deres innhold og, når det gjelder fjernsynssending, fastsettelsen av deres sendetid, skal ikke under noen omstendigheter påvirkes på en slik måte at det innvirker på ansvaret og den redaksjonelle uavhengigheten til tilbyderen av medietjenester.

b) De skal ikke direkte oppfordre til kjøp eller leie av varer eller tjenester og skal særlig ikke inneholde særlige, salgsfremmende henvisninger til slike varer eller tjenester.

c) De skal ikke gi vedkommende produkt en unødige framtrede rolle.

d) Seerne skal tydelig informeres om at det foreligger produktplassering. Programmer som inneholder produktplassering, skal identifiseres på en egnet måte ved begynnelsen og slutten av programmet, samt når et program fortsetter etter et reklameavbrudd, for å unngå at seerne villedes.

Som unntak kan medlemsstatene velge å fravike kravene i bokstav d), forutsatt at vedkommende program verken er produsert eller bestilt av tilbyderen av medietjenester selv eller av et foretak tilknyttet tilbyderen av medietjenester.

3. Programmer skal i alle tilfeller ikke inneholde produktplassering av

— tobakkvarer eller sigaretter eller produktplassering for foretak som har som hovedvirksomhet å framstille eller selge sigaretter og andre tobakkvarer, eller

— særlige legemidler eller medisinsk behandling som er reseptpliktig i den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderen av medietjenester er underlagt.

4. Bestemmelsene i nr. 1, 2 og 3 får anvendelse bare på programmer produsert etter 19. desember 2009.»

8. Nytt kapittel IIB skal lyde:

«KAPITTEL IIB

BESTEMMELSER SOM FÅR ANVENDELSE BARE PÅ AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER PÅ BESTILLING

Artikkel 3h

Medlemsstatene skal treffe egnede tiltak for å sikre at audiovisuelle medietjenester på bestilling som leveres av tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, og som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling, blir gjort tilgjengelige bare på en måte som sikrer at mindreårige vanligvis ikke hører eller ser slike audiovisuelle medietjenester på bestilling.

Artikkel 3i

1. Medlemsstatene skal, når det er praktisk mulig og med egnede midler, sikre at audiovisuelle medietjenester på bestilling som leveres av tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, fremmer produksjon av og tilgang til europeiske verker. Slik fremming kan blant annet være knyttet til det økonomiske bidraget fra slike tjenester til produksjon og erverv av rettigheter til europeiske verker eller til andelen av og/eller framhevingen av europeiske verker i katalogen over programmer som tilbys av den audiovisuelle medietjenesten på bestilling.

2. Medlemsstatene skal senest 19. desember 2011 og deretter hvert fjerde år avgi rapport til Kommissjonen om gjennomføringen av nr. 1.

3. Kommissjonen skal, på grunnlag av medlemsstatenes opplysninger og en uavhengig undersøkelse, avgi rapport til Europaparlamentet og Rådet om anvendelsen av nr. 1, idet det tas hensyn til utviklingen i markedet og den teknologiske utviklingen samt målet om kulturelt mangfold.»

9. Nytt kapittel IIC skal lyde:

«KAPITTEL IIC

BESTEMMELSER OM ENERETTER OG KORTE NYHETSINNSLAG I FJERNSYNSSENDINGER

Artikkel 3j

1. Den enkelte medlemsstat kan treffe tiltak i samsvar med fellesskapsretten for å sikre at fjernsynsselskaper underlagt dens jurisdiksjon ikke utnytter sin enerett til å overføre fra begivenheter som vedkommende medlemsstat anser for å være av vesentlig samfunnsmessig betydning, på en slik måte at en betydelig del av seerne i vedkommende medlemsstat hindres i å kunne følge slike begivenheter sendt direkte eller i opptak over vederlagsfritt fjernsyn. Dersom det er tilfellet, skal vedkommende medlemsstat utarbeide en liste over de aktuelle begivenhetene, nasjonale eller ikke-nasjonale, som den anser for å være av vesentlig samfunnsmessig betydning. Listen skal utarbeides på en klar og oversiktlig måte og i tilstrekkelig god tid. I denne sammenheng skal den berørte medlemsstat også avgjøre om disse begivenhetene helt eller delvis bør være tilgjengelige direkte, eller, når det i allmennhetens interesse av objektive grunner er nødvendig eller hensiktsmessig, helt eller delvis skal kunne sendes i opptak.

2. Medlemsstatene skal umiddelbart underrette Kommissjonen om alle tiltak som er truffet eller skal treffes i henhold til nr. 1. Innen en frist på tre måneder etter at underretningen ble gitt, skal Kommissjonen kontrollere at disse tiltakene er forenlige med fellesskapsretten, og underrette de andre medlemsstatene om dem. Kommissjonen skal anmode om en uttalelse fra komiteen nedsatt i henhold til artikkel 23a. Den skal umiddelbart offentliggjøre tiltakene som er truffet i *Den europeiske unions tidende* og skal minst én gang i året offentliggjøre en konsolidert liste over tiltakene medlemsstatene har truffet.

3. Medlemsstatene skal med egnede midler og innenfor rammen av sin lovgivning sikre at fjernsynsselskaper underlagt deres jurisdiksjon ikke utøver eneretten de har kjøpt etter den dato dette direktiv ble kunngjort, på en slik måte at en betydelig del av allmennheten i en annen medlemsstat fratras muligheten til å kunne følge begivenhetene som sistnevnte medlemsstat har definert i samsvar med nr. 1 og 2, helt eller delvis direktesendt, eller, når dette i allmennhetens interesse av objektive grunner er nødvendig eller hensiktsmessig, helt eller delvis sendt i opptak over vederlagsfritt fjernsyn, som fastsatt av den andre medlemsstaten i samsvar med nr. 1.

Artikkel 3k

1. Med hensyn til korte nyhetsinnslag skal medlemsstatene sikre at alle fjernsynsselskaper etablert i Fellesskapet på rettferdig og rimelig grunnlag og uten forskjellsbehandling har tilgang til begivenheter av stor interesse for allmennheten som sendes med enerett av et fjernsynsselskap underlagt deres jurisdiksjon.

2. Dersom et annet fjernsynsselskap etablert i samme medlemsstat som det fjernsynsselskapet som søker om tilgang, har fått enerettene til den aktuelle begivenheten av stor interesse for allmennheten, skal det søkes om tilgang hos vedkommende fjernsynsselskap.
3. Medlemsstatene skal sørge for at slik tilgang sikres ved å tillate at fjernsynsselskaper fritt kan velge korte utdrag fra signalet til det fjernsynsselskapet som står for sendingen, med minst angivelse av kilden, med mindre dette av praktiske grunner er umulig.
4. Som et alternativ til nr. 3 kan medlemsstatene opprette en tilsvarende ordning som på andre måter gir tilgang på rettfærdige og rimelige vilkår som ikke innebærer forskjellsbehandling.
5. Korte utdrag skal benyttes bare i generelle nyhetsprogrammer og kan benyttes i audiovisuelle medietjenester på bestilling bare dersom det samme programmet tilbys som opptak av samme tilbyder av medietjenester.
6. Uten at det berører nr. 1–5 skal medlemsstatene sikre, i samsvar med sin rettsorden og rettspraksis, at det fastsettes regler og vilkår for levering av slike korte utdrag, særlig eventuelle godtgjøringsordninger, de korte utdragenes største lengde og tidsfrister for utsendingen av dem. Dersom det er fastsatt godtgjøring, skal den ikke overstige tilleggskostnadene som påløper direkte når det gis slik tilgang.»
10. I artikkel 4 nr. 1 utgår «som definert i artikkel 6».
11. Artikkel 6 og 7 oppheves.
12. Tittelen på kapittel IV skal lyde:
- «FJERNSYNSREKLAME OG TELEKJØP»**
13. Artikkel 10 skal lyde:
- «Artikkel 10*
1. Fjernsynsreklame og telekjøp skal være lett gjenkjennelig og kunne skilles fra redaksjonelt innhold. Uten at det berører bruken av nye reklameteknikker skal fjernsynsreklame og telekjøp holdes helt atskilt fra andre deler av programmet ved hjelp av optiske og/eller akustiske og/eller romlige hjelpemidler.
2. Isolerte reklame- og telekjøpinnslag skal forekomme bare unntaksvis, unntatt i sendinger av idrettsarrangementer.»
14. Artikkel 11 skal lyde:
- «Artikkel 11*
1. Medlemsstatene skal, når fjernsynsreklame eller telekjøp settes inn i programmer, sikre at helheten i programmene ikke berøres, idet det tas hensyn til naturlige opphold i programmet og programmets varighet og art, samt at rettighetshavernes rettigheter ikke berøres.
2. Sending av filmer laget for fjernsyn (med unntak av serier, føljetonger og dokumentarprogrammer), filmverker og nyhetsprogrammer kan avbrytes av fjernsynsreklame og/eller telekjøp én gang for hver planlagte sendeperiode på minst 30 minutter. Sending av barneprogrammer kan avbrytes av fjernsynsreklame og/eller telekjøp én gang for hver planlagte sendeperiode på minst 30 minutter, forutsatt at programmets oppsatte varighet er mer enn 30 minutter. Det skal ikke settes inn fjernsynsreklame eller telekjøp i overføringer fra religiøse seremonier.»
15. Artikkel 12 og 13 oppheves.
16. Artikkel 14 nr. 1 oppheves.
17. Artikkel 16 og 17 oppheves.
18. Artikkel 18 skal lyde:
- «Artikkel 18*
1. Andelen av sendetid avsatt til reklameinnslag og telekjøp skal innenfor en gitt klokkeperiode ikke overstige 20 %.
2. Nr. 1 får ikke anvendelse på meldinger fra fjernsynsselskapet i forbindelse med egne programmer og tilleggsprodukter direkte avledet av disse programmene, sponsormeldinger og produktplassering.»
19. Artikkel 18a skal lyde:
- «Artikkel 18a*
- Telekjøpinnslag skal tydelig identifiseres som dette ved hjelp av optiske og akustiske midler og skal ha en minste uavbrutt varighet på 15 minutter.»

20. Artikkel 19 skal lyde:

«Artikkel 19

Bestemmelsene i dette direktiv får tilsvarende anvendelse på fjernsynskanaler som utelukkende er viet reklame og telekjøp, samt på fjernsynskanaler som utelukkende er viet selvfremmende virksomhet. Kapittel III og artikkel 11 og 18 får ikke anvendelse på disse kanalene.»

21. Artikkel 19a oppheves.

22. Artikkel 20 skal lyde:

«Artikkel 20

Med forbehold for artikkel 3 kan medlemsstatene, idet det tas hensyn til fellesskapsretten, fastsette andre vilkår enn dem som er fastsatt i artikkel 11 nr. 2 og i artikkel 18 for fjernsynssendinger som utelukkende er beregnet på det nasjonale territorium, og som verken direkte eller indirekte kan mottas av allmennheten i en eller flere andre medlemsstater.»

23. Tittelen på kapittel V skal lyde:

**«BESKYTTELSE AV MINDREÅRIGE I FJERN-
SYNSSENDINGER»**

24. Artikkel 22a og 22b oppheves.

25. Tittelen på kapittel VI skal lyde:

**«RETT TIL BERIKTIGELSE I FJERN-
SYNSSENDINGER»**

26. Artikkel 23a nr. 2 bokstav e) skal lyde:

«e) å lette utveksling av informasjon mellom medlemsstatene og Kommisjonen om situasjonen og utviklingen i lovgivningen om audiovisuelle medietjenester, idet det tas hensyn til Fellesskapets audiovisuelle politikk, samt relevant utvikling på det tekniske området.»

27. Nytt kapittel VIB skal lyde:

«KAPITTEL VIB

**SAMARBEID MELLOM MEDLEMSSTATENES
REGULERINGSMYNDIGHETER**

Artikkel 23b

Medlemsstatene skal treffe egnede tiltak for å gi hverandre og Kommisjonen de opplysninger som er nødvendige for anvendelsen av bestemmelsene i dette direktiv, særlig artikkel 2, 2a og 3, gjennom medlemsstatenes

vedkommende uavhengige reguleringsmyndigheter.»

28. Artikkel 25 og 25a oppheves.

29. Artikkel 26 skal lyde:

«Artikkel 26

Innen 19. desember 2011 og deretter hvert tredje år skal Kommisjonen framlegge for Europaparlamentet, Rådet og Den økonomiske og sosiale komité en rapport om anvendelsen av dette direktiv, og om nødvendig framlegge ytterligere forslag til tilpasning av direktivet til utviklingen på området audiovisuelle medietjenester, særlig på bakgrunn av den seneste teknologiske utviklingen, sektorens konkurransevne og mediekunnskapsnivået i alle medlemsstatene.

Rapporten skal også inneholde en vurdering av spørsmålet om fjernsynsreklame i tilknytning til eller som inngår i barneprogrammer, og særlig om de kvantitative og kvalitative reglene i dette direktiv har gitt det nødvendige beskyttelsesnivå.»

Artikkel 2

I europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2006/2004 av 27. oktober 2004 om samarbeid mellom nasjonale myndigheter med ansvar for håndheving av forbrukervernlovgivning (forordningen om forbrukervernsamarbeid)⁽¹⁾ gjøres følgende endringer:

— Nr. 4 i vedlegget «Direktiver og forordninger som omfattes av artikkel 3 bokstav a)» skal lyde:

«4. Europaparlaments- og rådsdirektiv 89/552/EØF av 3. oktober 1989 om samordning av visse bestemmelser om ytelse av audiovisuelle medietjenester, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene (direktivet om audiovisuelle medietjenester)^(*): Artikkel 3h og 3i og artikkel 10-20. Direktivet sist endret ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/65/EF^(**).

(*) EFT L 298 av 17.10.1989, s. 23.

(**) EUT L 332 av 18.12.2007, s. 27.».

Artikkel 3

1. Medlemsstatene skal innen 19. desember 2009 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.

⁽¹⁾ EUT L 364 av 9.12.2004, s. 1. Forordningen endret ved direktiv 2005/29/EF.

Disse bestemmelsene skal, når de vedtas av medlemsstatene, inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 4

Dette direktiv trer i kraft dagen etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 5

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Strasbourg, 11. desember 2007.

For Europaparlamentet

H.-G. PÖTTERING

President

For Rådet

M. LOBO ANTUNES

Formann
